



II. felvonás

Felemelkedés

9. fejezet

Teszerakt

A Skyranger egy zöld világ előtt lépett ki a hiperútból, egy keskeny aszteroidaöv felett szelve az űrt. Sigil még az életében nem látott ehhez hasonlót, a kénköves pokolba készültek, erre a paradicsomba érkeztek.

– Valami nincs rendjén – rázta meg a fejét Noeya.

Az öreg leellenőrizte az érzékelők adatait, nem volt hiba a látottakban. A Maha'nar minden volt, csak nem egy háború sújtotta erődvilág.

– Nincsenek sem hajók, sem védelmi platformok – felelte Sigil. – Egy árva lélek sincs itt rajtunk kívül. És úgy tűnik, hogy nem is volt már egy nagyon hosszú ideje.

– Nem értem – felelte Adane. – Miért nem figyel oda senki sem erre a helyre, ha itt van a Sötétség Oltára? Már ha itt van egyáltalán.

– Itt van – nyugtázta az öreg. – Hacsak nem raktak ide egy ősi templomot azért, hogy jobban tudják isteníteni a pockokat, akkor annak ott lent a Végzet Templomának kell lennie. Benne pedig ott lesz a felemelkedésem kulcsa.

– Hm... Még a végén egy séta lesz a parkban – mondta Noeya.

A következő pillanatban egy új hajót jeleztek az érzékelők.

– Ki kellett mondanod, mi? – fogta a fejét Sigil.

– Igen, mester. Ki kellett mondanom – vágta rá Adane. – Legalább a Reaver az?

– Hármat találhatsz – felelte Sigil.

– Öhm... Igen. Igen. És kapcsold fel a pajzsot, még mielőtt szitává lönek minket!

– Álcázásban vagyunk – rántott vállat az öreg. Hamar észrevette, hogy sokkal többről van szó, mint Jaris Fenn. Elég Erő-érzékeny volt a hajó fedélzetén ahhoz, hogy érzékelők nélkül is el tudják találni őket. – De miért is ne fogócskáznánk inkább?

Abban a pillanatban, hogy a Skyranger kilépett az álcázásból, a Reaver tüzet nyitott rá. A HWK-290-es pajzsáról lepattantak az első lövések, a többi el sem találta a hajót, mert Sigil kitérőmanőverekbe kezdett.

– Szép fogás, próféta – törte meg a csendet Lei.

– Még nem kaptuk el őket – mondta Jaris, a felső és az alsó lövegek megállás nélkül ontották egymásból a lézereket.

– Nem, de mi vagyunk fölényben – felelte Seia. – Akár itt, akár odalent fejezzük be ezt a harcot, Sigilnek nincs esélye.

– Sokan mondták már ezt vele kapcsolatban – rázta meg a fejét Fenn. – Ők már mind halottak – tette hozzá, továbbra is a harcra koncentrálna.

A lövegek tovább lötték a Skyrangert, Sigil folytatta az eszement manővereket, Fennnek sikerült eltalálnia a hajóját. A Skyranger törzse beleremegett a lövésbe, az öreg számára nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem mehet így túl sokáig.

– Ideje visszalőni – nyugtázta az öreg, lenyomva egy piros kapcsolót a műszerfalon.

A HWK-290-es felső páncélzata megnyílt, azután egy jókora löveg emelkedett ki belőle, ami ráfordult a Reaverre. Sigil a számítógépre hagyta a célzást, ami erőteljes, precíz sorozatokkal sújtotta az üldözőit.

Az első lövések meglepetésként érték Fennt, ezért a hajó pajzsának kellett megbirkóznia a lézernyalábokkal az űr sötétje helyett. Ezután Jaris kitérőmanőverekbe kezdett, miközben tovább folytatta a tüzelést.

A két hajó küzdelme gyors volt, mégis egy örökkévalóságnak tűnt. A Reaver pajzsa már csaknem teljesen összeomlott, amikor a küzdő felek beértek a légkörbe. Fenn egy vakmerő manőverre szánta el magát: ráadta a tartalékot a hajtóművekbe és az ellenséges hajó mellé vágott a könnyű fregattal.

Fenn oldalra rántotta az irányítókart, hátha egy kisebb ütközéssel le tudja taszítani a pályájáról Sigil hajóját. A Reaver és a Skyranger egymásba mentek, a YT-1930-as pajzsa összeomlott, de egyben maradt. A HWK-290-es törzse megsérült, majdnem letért a pályájáról, Sigil az utolsó pillanatban korigálni tudta az útirányt.

– Ugye ezt nem fogjuk annyiban hagyni? – mondta dühösen Adane.

– Nem bizony – mosolyodott el Sigil. A Reaverre fordította a Skyranger tetejét, aztán a felső löveggel keresztüllőtte a hajót, ami egy füstölgő roncsalmazként kezdett el zuhanni a felszín felé. – Pompás.

– Túl szép, hogy igaz legyen – rázta meg a fejét Noeya.

– De attól még pompás!

A Reaver zuhanni kezdett, a műszerfalán egyik vörös fény villant fel a másik után. Fenn mindent megtett azért, hogy visszanyerje az irányítást a hajó felett, de végül majdnem egygé váltak a felszín erdőségeivel. Amikor a lángoló hajó elhúzott a fák fölött, Fenn kifújta magát, noha tudta, hogy a neheze még hátra volt.

– Egy percet késünk – állapította meg Lei. – Nem a világvége... De könnyen az lehet.

– Behozzuk – jelentette ki Jaris. – Elvesztettünk valakit? – fordult Seiához.

– Mindenkit – felelte.

Sigil sietve tette le a hajót a Végzet Templománál. Az építmény masszív bejárata kemény diónak tűnt, ezért lőtt bele egy lyukat a Skyrangerrel, mielőtt leállította volna a hajtóműveket.

– Gyerünk! – mondta a tanítványának, miközben megindult a leszállórampa felé.

Noeya szó nélkül követte a mesterét, beérve a szektor egyik legősibb építményébe. Ugyan az állapota miatt nem láthatta az építmény fenséges belső terét, érezte, hogy volt itt valami, aminek nem lett volna szabad itt lennie. Nem a sötétkék falakon szereplő ősi írásról volt szó, ahogyan a padló simasága és az igényesen díszített plafon kontrasztjával sem akadt különösebb probléma, sőt még csak nem is az volt a gond, hogy az egész hely óriási lényeknek épült. Akadt itt egy jelenlét, ami kettőnek

érződött, mégis egygé vált... Mintha már olyan régóta lett volna itt az akarata ellenére, hogy nem is ismert mást, mint a másikat, ami így önmagává vált.

– Nem tudom, hogy vagy velem, de nekem nagyon nem tetszik ez a hely – fejezte ki az aggodalmát Adane.

– Igen, már itt is érezni a Mentor istentelen erejét – felelte Sigil. – A magunkfaját ez kényelmetlenül érinti, megrettent, hiszen olyan mértékben áll felettünk, hogy azt még felfogni sem vagyunk képesek.

– Remélem, hogy igazad van, mester – felelte Noeya, tovább követve az öreget. Lépésről lépésre szkeptikusabb volt, de nem látott más esélyt arra, hogy visszanyerje a látását. Ezért bármit megtett volna.

– Nekem mindig igazam van.

A páros a Templom masszív középső csarnokáig haladt előre az épületben. Ott Sigil végre láthatta azt, amiért jóformán mindent tűzbe dobott: a Sötétség Oltárát, ami egy apró, kockának tűnő tárgyként lebegett egy piramis formájú állvány tetején, amihez egy vékony, fémből készült híd vezetett felfelé. Sigil csak óvatosan lépett fel rá, mert úgy látszott, hogy a híd alatt végtelen sötétség várja azokat, akik képtelenek végigmenni rajta.

Adane követni akarta őt, az öreg hamar megállította.

– Te maradj itt, hamarosan vendégeink lesznek – mondta Sigil.

– Ketten több esélyünk lesz ellenük, mester – vágta rá Noeya.

– De ha te feltartod őket, amíg én magamba szívom az Oltár erejét, akkor kizárt, hogy elveszítsük ezt a csatát – jelentette ki az öreg. – Ha ezt megteszed, gondoskodni fogok róla, hogy újra láss.

– Ahogy óhajtod, mesterem.

Amíg Adane hátramaradt, Sigil felment a piramis tetejéhez. Itt a híd egy kör alakú állvánnyá teljesedett ki, ami adott egy kis mozgásteret azoknak, akiknek sikerült eljutni ideig. Az öreg már látta, hogy a Sötétség Oltára nem csak egy közönséges kocka, hanem egy négyzet, amit egy másik, nyitott négyzet ölelt körbe. Egy teszerakt.

Érezte benne a hosszú ideje ott lapuló energiákat és már látta maga előtt, azt a hatalmas erőt, aminek a felemelkedés után fog parancsolni. De ehhez még meg kellett nyitnia az Oltárt. Törökülésben leült elé, aztán elmélyedt az Erőben. A Teszerakt töretlenül lebegett tovább a piramis tetején, az öreg érezte, hogy történik valami. Mintha már csak karnyújtásnyira lett volna tőle a benne őrzött jelenlét. Alighanem csak tovább kellett próbálkoznia és hamarosan övé lesz az a megsemmisítő erő, amit az Oltár rejtett magában.

– Hát nem festői? – mondta a Mentor, Sigil felett állva. Az öreg nem látta őt, sőt alig érzékelt belőle valamit. Nem is neki címezte a szavait.

– Várd ki a végét – felelte Harmónia, a Teszerakt mellett állva. – Akár még érdekes is lehet.

– Igen – mosolyodott el a Mentor. – Érdekes.

Fenn, Lei és Seia berohantak a Templomba, szembetalálták magukat Noeyával.

- Sajnálom, de a mesterem jelenleg nem elérhető – szögezte le a sith. – Velem kell beérnetek!
- Félre! – emelte fel a hangját Fenn. – Mi érte jöttünk, nem érted.
- Attól tartok, hogy csak rajtam keresztül juthatok el hozzá – mondta Adane, miközben energiát vitt a fegyverébe.

Lei úgy tett, mintha elő akarná venni a kardját, aztán egy lökéssel lesodorta a sith-et a mélybe.

- Szuka – mondta, miközben a társai kerek szemmel próbálták felmérni a helyzetet. Noeya nem vészett el a mélyben, ahelyett egy fekete padlózatra zuhant, ami alig tíz méterrel volt alattuk.
- Még gondunk lesz vele – nézett le Seia.
- Nekem már nem – szögezte le Jiu. – Nekem még igen – mondta, miközben leugrott az alsó szintre, hogy megívjon Adanéval.

Fenn és Seia tovább indultak, Sigil kinyitotta a szemét, aztán felugrott, mielőtt egy meglepetésszerű támadás áldozatává vált volna. Szembefordult az ellenségeivel, két fénykardot véve a kezébe.

- Kettő az egy ellen – mondta az öreg, aktiválva a kardjait. – Helyes. Dicsőség kell a végső győzelmemhez.
- Inkább társaság kell a halálodhoz – vágta rá Fenn. – Most vége a dalnak.
- Add fel, akkor talán megkegyelmezzünk – tette hozzá Seia.
- Itt sincsen ellentmondás – vágta rá Sigil. – Már alig várom, hogy megtudjam, milyen összhang alakult ki köztetek.

Seia sejtette, hogy ez nem lesz ilyen egyszerű, gondolkodási időt akart nyerni. Csak ő hagyhatta el élve a harcteret, csak így hiúsíthatta meg Harmónia tervét – aki alighanem a Mentorral együtt, röhögve fogja végignézni ezt a harcot.

- Egyedül is el tudnék bánni veled – jelentette ki Fenn.
- Csak rajta – felelte Sigil, védelmi állást felvéve.
- Áh... Kihagyom – mondta, aztán jelet adott Seiának a támadásra.

A vak nő sárga szemmel meredt az ellenségére. Lei nem akart több időt pazarolni rá a kelleténél, tudta, hogy Seia talán nem lesz képes végezni Fenn-nel vagy akár Sigillel. Egyből rátámadt Noeyára, aki könnyedén kivédte az első csapását.

Miközben egymásnak feszült a két fénykard, Adane ráébredt arra, hogy már találkozott azzal az entitással, amit az Erőn át érzékelt a sötétségben. Ő volt az... A férfi, akit megölt a Denonon.

- Másodszor is meg kell, hogy öljenek? – kérdezte a sith.

– Először látlak az életemben – vágta rá Lei. Nem értett sokat abból, amit a nő mondott neki, de nem is érdekelte őt túlzottan az egész. Ki kellett őt vonnia az egyenletből, még hozzá minél előbb.

– Kétlem – felelte Noeya. Még mindig nem tudta hová tenni, hogy élhetett még az, aki meghalt, de furcsább dolgokat is látott már az életében. Akár először, akár másodszor, de meg kellett ölnie őt és segítenie kellett a mesterének.

Adane hátralökte a karddal Leit, aztán ellentámadásba kezdett. Gyors támadásokkal ostromolta az ellenfelét, aki szilárdan tartotta a helyét. Jiu meg akarta fordítani a helyzetet, ezért háritás helyett kilépett a sárga penge útjából, aztán a sith nyakára sújtott a fegyverével. Noeya gyorsan védekező pozícióba fordította a fegyverét, mire Lei akkorát rúgott belé, hogy majdnem hanyatt esett tőle.

– Gyöngye vagy, te lány – jelentette ki Lei, átvéve a kezdeményezést.

Adanét jobban bántotta a mondat, mint az a sérülés, ami visszatartotta őt attól, hogy teljes erőbedobással küzdjön. Amikor a legutóbb harcolt Lei-el, nem volt sem vakság, sem fájó seb a hátán, most hogy tarthatná magát vele szemben?

A sith kétségeit erőteljes kardcsapások kísérték, amik kezdetben tovább rombolták az önbizalmát, de idővel inkább csak használtak neki. Volt egy bizonyos mintázat Jiu támadásaiban, egy ritmus, amit a férfi akaratlanul is belevitt a stílusába. Ez kiszámíthatóvá és egyben sebezhetővé tette őt.

Noeya úgy tett, mintha nem jött volna rá a ritmusra, miközben ráhangolta a tudatát. Lei harmadszor is a vállára támadt, amit a sith ugyanúgy védett ki, mint eddig. Ezután Lei megint az oldalát célozta meg, de Noeya nem ugrott hátra, hanem az ellensége oldalába került. A sith gonosz mosollyal az arcán kezdte el a következő támadását, Lei még időben kiugrott a kutyaszorítóból.

Jiu biztos távolságba került Adanétól, aztán újra támadóállást vett fel.

– Ügyes, de nem eléggé – jelentette ki Lei.

– Üres szavak ezek egy kezdőtől – vágta rá Noeya. Meglepte őt, hogy Lei időben kapcsolt, maga mintázat még inkább. Előnyt adott neki vele szemben, mert korábban még nem volt jelen. Mintha Lei visszafejlődött volna a legutóbbi találkozásuk óta.

Vagy lehetséges lenne, hogy még nem tart ott, ahol akkor tartott?

Fenn és Seia egyként próbáltak harcolni Sigil ellen, de nem harcoltak eleget ahhoz, hogy érvényesíteni tudják a túlerőjüket. Az öreg tudta, hogy a túlerő hátrány, ha megosztottság uralja, és minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy kihasználja ezt a hátrányt.

Jaris szemből támadt Sigilre, miközben a segítőtje megpróbálta hátba támadni őt. A sith kiugrott kettejük közül, mire a támadói majdnem egymásba állították a kardjaikat. Alig korrigálták a hibájukat, az öreg már átvette a kezdeményezést. Mind a két kardját feléjük dobta, Fenn az Erővel fogta meg az egyiket, amíg Seia a fegyverével próbálta meg elütni az Erő által vezérelt sárga fénykardot.

Fenn ereje nem egyezett meg az öregével, de neki nem kellett kétfelé figyelnie. Miközben a társa a másik karddal viaskodott, sikerült deaktiválnia ezt a markolatot. Ezután a másikra kezdett el koncentrálni, már majdnem sikerült kikapcsolnia, amikor egy újabb meglepetés érte.

Sigil egy olyan erejű lökést indított el, ami már majdnem az Oltárt is veszélybe sodorta. Jaris a padlózat fémjébe állította Mira kardját, így csak egy métert csúszott hátra, azonban Seiát meglepetésként érte a támadás. Korlát híján semmi sem állt közte és egy jó nagy esés között, ha nem kapja el a padlózat peremét, akkor minden bizonnyal odalent köt ki.

Jaris tudta, hogy a sith ki fogja használni a helyzetet, ezért azonnal a társa segítségére sietett. Amíg odaért, Sigil újra a magasba emelte a kardjait, aztán egy második lökés kíséretében küldte őket rá az ellenségeire.

Fenn megérezte a támadást. Amíg az egyik kezével felhúzta Seiát, a másikat az öreg felé tartotta, egy időben megállítva a lökeshullámot és a kardok támadását... Legalábbis csak feltartóztatva azt. Sigil erősebb volt nála, idővel az ő akarata érvényesült volna, ha nincs a harmadik résztvevő. Seia most az egyszer tudta, hogy lehet a hamis próféta segítségére. Ismét a padlózatot taposva elindította az élete talán legerősebb lökését az Erőn át.

Az öreg nem bírta el a kettejük erejével, a kardjai elrepültek, őt pedig a padlózat átellenes oldalára kényszerítette a lökés ereje. Félő volt, hogy így belemegy a teszeraktba, de az utolsó pillanatban sikerült átugrania fölötte, aztán a fegyvereit is sikerült visszahoznia a két kezébe.

Ezalatt Fenn és Seia is összeszedték magukat, készen a második körre.

- Adjátok fel – jelentette ki Sigil.
- Oké – vágta rá Fenn. – Tüdőzd le azt a pengét, aztán beszélhetünk róla!
- Komolyan – folytatta a sith. – Mindig ez az a pont, amikor elkezd szarul menni az ellenségeimnek. A hírhedt második kör. Miért is nem adjátok fel és sétáltok el innen? Úgysem tudjátok megállítani a felemelkedésemet, és így még élhettek is.
- Azt lesheted! – vágta rá Seia.
- Pont te mondod? – vágta rá Sigil. – Ha valaki itt meg fog halni, az te leszel. Fenn erős, tőle még megérteném – mondta miközben felé fordult. – Ha nem állsz az utamba, én sem fogok a tiédbe. Tudom, hogy tettem egy-két dolgot, ami érzékenyen érintett, de azokat csak azért, hogy elérjem a célomat, amit már mindenképpen el fogok érni. Ha isten leszek már nem fognak foglalkoztatni az olyanok, mint te. Sőt akár még kegyes is lehetek hozzád. Megkereshetem neked Mirát. Nem lenne jó, ha újra együtt lehetnétek?
- De, de jobb érzés lenne, ha önerőből találom meg, aztán elmesélem neki, milyen brutális halála lett annak, aki megcsonkította az anyját és megölte az egyik kedves barátját – felelte Jaris.
- Ann halálát én is éppúgy sajnálom, mint te – mondta Sigil. – Nem így volt eltervezve, ezt elhíheted. Selene pedig még teljes életet élhet, akárcsak te és Mira.

Újra egy család lehetnétek, ahelyett, hogy megöleted magad egy ilyen ostobaság miatt.

– Nem – szögezte le Fenn. – Meg fogsz fizetni azért, amit tettél.

– Egyszer biztosan, csak nem ma és nem általad – felelte az öreg. – De persze már úgylis meg fogod próbálni, szóval felesleges rizsázni.

– A számból vetted ki a szót – jelentette ki Fenn, támadásba lendülve.

Seia megpróbálta összhangban támadni a társával, de igyekezett úgy alakítani az eseményeket, hogy Fenn legyen az, aki megöli Sigilt. Akkor egy pillanatra sebezhetővé fog válni. Akkor árthat neki.

Fenn az egyik oldaláról támadta Sigilt, amíg a társa a másíkról ostromolta őt. Az öreg jól kitanulta a kétfegyveres harc művészetét, mégis nehezebbre esett tartania magát. Fordítania kellett és már azt is tudta, hogy ezt miként teheti meg.

Amíg Jaris újra támadt, a társa sem volt rest. Sigil elütötte a nő fénykardját, miközben a másik karddal útját állta Fenn pengéjének. Seia újabb támadásra készült, de az öreg még ezelőtt lépett. Hátralökte Jarist a másik kardjával, aztán megfordult és a nő mellkasába állította a pengéjét.

– Személtáda! – ordította Fenn, a kardot belevágta az öreg hátába.

Sigil megfordult, nem mutatta, hogy fájtna neki a vágás, de mindketten tudták, hogy komoly gondot fog okozni neki a továbbiakban. Erősebb volt, mint Fenn, de így hátrányba került ellene.

Jaris most már tudta, hogy győzhet.

Adane és Lei ismét egymásnak veselkedtek. A két fénykard vadul hadakozott egymással, újra és újra összeütközve, egészen addig, amíg végképp egymásba nem feneklettek. A pengéik heves szikrákat hánytak, miközben a forgatóik farkaszemet néztek egymással. Lei csak most fedezte fel, hogy Noeya tekintetében nincs más, mint üresség.

– Hiszen te vak vagy – ismerte fel Jiu.

– Te pedig halott – vágta rá Adane.

– Ezért esküdtél szolgálatot neki? Azt hiszed, vissza fogja adni a látásodat? – kérdezte Lei.

– Többek között – mondta közömbösen. Nem bánta, hogy Lei megpróbálta aláásni az indítékait. Addig is volt ideje gondolkozni, hogy miként fogja feloldani a patthelyzetet. Inkább érjen oda később Sigilhez, minthogy el sem jusson odáig.

– És azt hiszed, hogy állni fogja a szavát? – kérdezte Jiu.

– Tudom – szögezte le Noeya.

– Miért? Azt hiszed, isten lesz belőle? – nevetett fel Lei. – Mi van, ha győztök, de mégsem éri el azt, amit akar? Mi van, ha az Oltár nem is az Oltár?

– Te meg miről beszélsz? – kérdezte Adane. Érdekeltte őt a válasz. Majdnem annyira, hogy ne érezze meg a cselt.

Noeya nem láthatta, hogy mi tartott felé magasból, de érezte, hogy egy gömb alakú, ököl méretű tárgyról van szó, ami szédítő sebességgel tart a feje felé. Hátralökte Leit és reflexből szembeállította a pengéjét a tárggyal. A közepét eltakarította a fénykard a létezésből, amíg a többi része elérte a fejét. Nem volt más, mint víz.

Mire Adane ráismert, hogy mennyire rászedte őt Lei, már késő volt. Keresztülszúrta őt a kardjával, aztán otthagya megdögleni.

Ezután Lei felugrott, a kezével megragadva a híd peremét. Felhúzta magát és az oltár felé vette az irányt. Be kellett fejeznie, amit elkezdett, mielőtt még túl késő lenne. Meg kellett ölnie a nagy Jaris Fennt.

Sigil a hátában tűzként égő fájdalom ellenére is jól tartotta magát Fenn ellen. Még idejében ki tudta védeni a támadásait, többször is ellentámadásba lendülve. Ilyenkor ravasz taktikákkal próbálta rászedni az ellenfelét, de a csempészek egykori ászának is megvolt a magához való esze.

Fenn még időben rájött, hogy a függőleges támadás a után Sigil mind a két pengéjével egy pontot fog célozni. Oldalra ugrott, a pengével keresztülvágva a lila penge markolatát. Most már végképp ő volt előnyben.

– Ha én felemelkedem, azzal te csak nyerhetsz – vágta rá Sigil, újabb támadásba lendülve.

– Igaz a mondás – felelte Fenn. – Csak egy sith tárgyal végletekben.

Az öreg szája helyett a fénykardja felelt. Fenn megállította a mellkasát fenyegető kardcsapást, mire a vállát vette célba a sith. Ekkor Jaris kifordult a penge útjából és keresztülszúrta Sigilen Mira fénykardját.

– Ezt a feleségemért kapod, te mocskok! – emelte fel a hangját Jaris.

Sigil nem először találkozott a halállal, mégis érezte, hogy ez most más mint a többi. Ez volt az utolsó halála. Az utolsó erejéből még Fennt is másvilágra küldhette volna, de annak nem volt értelme. Ehelyett kikapcsolta a fénykardját, aztán térdre rogyott, amikor Jaris kihúzta belőle a zöld pengét.

– Ezt pedig Annért! – mondta Fenn, miközben fejbe rúgta Sigilt. A sith már nem élt, amikor a padlóhoz vágódott a feje.

Fenn bosszút állt, de még nem fejezte be a küldetését. Átlépett a holttest felett, a szeme sarkában látva Leit, aki ordítva rohant felé a távolból. Nem kívánt most vele foglalkozni. Az Erővel maga elé húzta a teszeraktot, aztán szétvetette azt az Erővel. A szerkezet darabokra esett, a darabjaiból különös füst tűnt elő, ami lassan kék és vörös ágakra bomlott, aztán halványodni kezdett.

– Megtörtént – jelentette ki Harmónia.

– Megtörtént – mosolyodott el a Mentor, az entitás kezét fogva. Fenn nem láthatta őket, de érezte azt elégedettséget, ami az Erőben lakozó, lassan két külön lényé váló

jelenlétből áradt. Aztán, ahogyan semmivé foszlott a füstszerű energia, mintha a jelenlét is távozott volna a Végzet Templomából.

A Mentor és Harmónia még egyszer utoljára csókot váltottak egymással, aztán úgy tűnt, megszűntek létezni.

– Neem! – ordította kétségbeesetten Lei.

Fenn azt hitte, hogy Seiát siratta, de úgy átrohant a holtteste fölött, mintha ott sem lett volna. Félrelökte Jarist, aztán térdre rogyott a Teszerakt darabjai előtt. Jaris megköszöri a torkát, nem szerette, ha csak úgy lökdösik, de Lei mintha észre sem vette volna. Tovább ordított, már-már állat módjára üvöltött, a feje elvörösödött, a könnyek pedig patakként kezdtek el folyni az arcán.

Fenn ráébredt, hogy valami nem stimmelt. Még sosem látott embert úgy sírni, mint Leit, pedig Mira egy megárvult hétéves volt, amikor magához vette őt. Jiu pedig egy felnőtt férfi volt, egy határozott jellem. El nem merte gondolni, hogy erre mi bírta őt rá.

– Vége... Vége! – üvöltötte Lei. – Mindennek vége...

– Minek van vége? – kérdezte Fenn, mire Jiu zokogva fordult felé.

– MINDENNEK!!! – kiáltotta, a hangjába beleremegett a templom masszív csarnoka. – Vége az életemnek.. Akárcsak a tiédnek... Akárcsak a családod életének... Akárcsak több millió, több milliárd család életének! Vége... Mindennek vége... Szabadok az istenek.

– Hogy érted? – kérdezte Fenn, a legrosszabtból tartva.

– Nincs olyan, hogy Sötétség Oltára – vágta rá Lei. – Az egész csak egy elterelés volt... Harmónia azért találta ki, hogy rávegyen titeket arra, hogy elpusztítsátok a Teszeraktot... És megtetted... Vége... Mindennek vége!

– Akkor mi a fene volt ez? – vágta rá Fenn. Most már ő is kezdett ideges lenni.

– Egy börtön... Az istenek börtöne... A legnagyobb háború alatt építettük azért, hogy csapdába csaljuk őket, véget vetve a vérengzésüknek... De most már vége...

– Miféle vérengzésüknek? Azt hittem, hogy Harmónia... Bazdmeg – felelte Jaris. A látomás szerint Harmónia legyőzte a Mentort és véget ért a harcuk. De azt is Harmónia láttatta vele. Mindvégig a terv részét képezte.

– Nem tudták megölni egymást... – felelte Lei keseregve. – Ők az Erő lényei... A leghatalmasabbak mind közül... Csak az Erőben végezhetnének egymással, de ott nem akarnak ártani egymásnak.. Csak itt... Nálunk ilyen vérszomjasak.

– Hogy érted? – kérdezte Fenn. – Elkéne némi magyarázat.

Jiu sóhajtott egyet, miközben letörölt egy keveset az egyre patakozó könnyek közül.

– Ők egy másik dimenzió lényei, amit mi Erőnek hívunk – felelte némileg nyugodtabban. – A világaink összeköttetésben állnak egymással. Rajta keresztül mi befolyásolni tudjuk a világunkat, átírva a fizika törvényeit. A sajátjukon keresztül pedig ők is befolyásolni tudják a mienket. Mi sem értjük pontosan, hogy működik az egész – rázta a fejét Lei. – Néhányan átjönnek ide, hogy itt éljenek, de ők gyengébbek. Az olyan lények, mint a Mentor vagy Harmónia... Azok, akik egész világokat tudnak összeüzni az akaratukkal, ők nem tudnak átkerülni. Talán túl nagyok, túl erősek, nem

férnek át a réseken. Ezért kell nekik valaki, aki kapcsolatba tud lépni az Erő világával... Magával az Erővel és rajta keresztül érvényesítik az akaratukat. Elara és Sara'dan voltak az első hordozói ezeknek a parazitáknak, aztán Sara'dan elvesztette a fizikai valóját, Elara pedig összezúzta az entitást. De egy ilyen lényt nem lehet megölni a mi világunkban... Csak visszakerült a sajátjába, amíg Elara meggyengült, de itt maradt. Ezután a Mentor új gazdatestet keresett magának és megölte Elarát, aztán a következőt is, aki Harmónia gazdatestül választott, aztán a harmadik úgynevezett Szentet is megölte. Végül a negyedik hordóznak sikerült visszaküldenie az entitást az Erőbe, de ő visszatért és bosszúból végzett vele. Ezután Harmónia rövidesen visszatért és folytatta ellene a harcát. Ekkorra a népeink... Az, ami addigra maradt belőlünk, rájöttek, hogy ez nem ér véget addig, amíg nem maradt több gazdatest. Mi, a triaták, a Renden belül létrehoztunk egy szervezetet, ami a megállításukra szakosodott, ennek a tagja vagyok én is, ahogyan Seia is az volt. Létrehoztuk a Teszeraktot, egy börtönt, ami képes elnyelni az entitások energiáját, amikor kilépnek a testükből. A háború utolsó nagy csatájában vetettük be, sikerrel jártunk, de sajnos a börtön nem volt tökéletes. Maradt egy árnyék, egyfajta lenyomat, amit az istenek arra használhattak, hogy kapcsolatba lépjenek az Erővel és külvilággal. De sokkal gyengébbek voltak, mint akkor, ráadásul az erejüket mindig magába nyelte a Teszerakt, amikor ártani akartak neki, ezért nem tudtak kiszabadulni. Felismertük, hogy csak akkor fognak kijutni, ha rávesznek valakit, hogy az Erővel pusztítsa el, mivel más nem árthatott neki – magyarázta. – Ezért elvittük ide, a Mala'varra és felépítettük rajta a Végzet Templomát, aztán itt hagytuk a Teszeraktot, hogy sem minket, sem az eszközeinket ne tudják felhasználni a céljaik érdekében. Informáltuk a sekákat az itt történekről, akik egyet értettek ezzel a lépéssel és azóta sem jöttek ide, nehogy kezdetét vegye egy újabb „felemelkedés”.

– De minket is befolyásolni tudtak – felelte Fenn. – Miért nem vittétek őket messzebbre?

– Mert nem tudtuk, hogy ilyen messzire ér a kezük – felelte Lei. – Azt hittük, nem tudnak egy rendszernyi körön kívül kapcsolatba lépni velünk, de tévedtünk. Azt hittük, hogy ha követőik nem jöttek el értük, hogy megmentsék őket, akkor kizárt, hogy bárhogy is kommunikálni tudjanak velük.

– Lehet, hogy nem mentek elég közel hozzájuk – felelte Jaris. – Leana innen nem messze támadt fel. Ez lesz a maximumuk... Legalábbis ez volt – helyesbített Fenn. – Most mi fog történni?

– Az Erő Őreit megsemmisítettük, az általuk fenntartott gazdatestnek is vége. Idő lesz, mire a Mentor talál magának valakit, aki megfelel az ízlésének és át akarja adni magát neki. De az Árny Rendet nem tudtuk megtalálni. Még ha nincs is készenlétben egy alkalmas gazda, akkor hamarosan keríteni fognak valakit. Harmónia már bármikor visszajöhet, aztán amikor a Mentor is vissza fog térni és újra fogják kezdeni a harcukat. Milliárdok fognak elpusztulni, egész világok fognak tűz és hamu martalékaivá válni. És nincs semmi, amivel ezt meg tudnánk akadályozni...

Fenn és Lei hamarosan elhagyták az templomot. Elindultak, hogy üdvözljék a hamarosan ide érkező flottát, bőven akadt megbeszélni valójuk egymással és a társaikkal. Egyedül Seia holttestét vitték magukkal, Sigilt és Noeyát otthagyták megrohadni.

Azonban volt valaki, akinek eszébe sem jutott, hogy ilyet tegyen.

A Mentor és Harmónia újra megjelentek a platformon. Most már nem voltak összezárvá, többé már nem érezték egymás érzéseit, nem hallották egymás gondolatait. Az évezredekén át tartó összecsáttság, ami egyben az ismeretségükért és az egymás iránt érzett vonzalmukért felett örökre megszűnt létezni. De nem feledkezhettek meg róla csak úgy. Új gazda kellett nekik, akinek az akarata tovább viszi azt a folyamatot, ami elkezdődött akkor, amikor Sara'dan és Elana felemelkedtek, az uralmuk alá hajtva őket ebben a világban, teljesen kihasználva őket a sajátjukban.

– Sikerülhet – mondta a Mentor, Sigil holtteste felett állva.

– Hogy akarhat befogadni téged egy halott? – kérdezte Harmónia.

– Megoldom – felelte az entitás. – Te is szerencsét próbálhatnál azzal a másikkal. Tudom, hogy az eseted.

– Köszönöm, de én inkább élő és lélegző gazdát választok magamnak – felelte. – Azután, hogy visszatértem otthonról.

– Hm... Ennyire megkedvelted az emlékeket? – kérdezte a Mentor.

– Mondjuk úgy, hogy akad egy-két elintézni való dolgom.

– Meg akarod találni őt, mi? – kérdezte az entitás. Tőle sem volt idegen az a vágy, hogy megkeresse és az Erő világában sújtsa le arra, aki ezt tette velük, de ő már rég feladta ezt a lehetetlen hajszát.

– Talán – felelte Harmónia. – Aztán... Ki tudja. A szolgálaim lehet, találnak nekem valami megfelelőt.

A Mentor belenézett az Erőbe, felismerve a helyzetet.

– Arra a lányra célzol? Akit most hoztak be – mondta. – Tényleg hasonlít rád.

– Meglátjuk – mondta Harmónia, aztán félig elfordult, jelezve, hogy indulni készül.

– Amíg újra nem találkoznak a kardjaink! – mondta a Mentor.

– Amíg újra nem találkoznak a kardjaink! – felelte Harmónia, aztán eltűnt egy kék fénycsóva kíséretében.

A Mentor csettintett egyet, mire felnyílt a halott szeme.

– Mi... Mi a fene! – mondta Sigil, a mellkasában tátongó lyukra, aztán a Mentorra nézve.

– Segítettél nekem, mert egyé akartál válni velem – mondta az entitás. – Itt az alkalom.

– De... – kapott a lyukhoz az öreg.

– Akarod, vagy sem? – kérdezte a Mentor.

– Igen – felelte az öreg.

– Akkor készülj fel!

Sigil elmélyedt a gondolataiban, helyt adva annak az entitásnak, ami bele akart költözni a tudatába. A Mentor látszólagos teste vörös fénné vált, ami köddé oszlott és belement a sérült testbe.

A sith szeme vörössé vált, miközben sorra beforrtak a sérülései. De ez csak az első lépés volt, a teste átalakult, olyanná vált, akár a Mentoré. Végül csak egyetlen különbség létezett közte és az entitás korábbi gazdája között: a kék szempár helyett az övé kevertté vált. A jobb szeme sárga volt, a bal pedig barna.

– Visszatértem – jelentette ki a Mentor, miközben a semmiből egy új fénykard állt össze a kezében, aminek feketén égett a pengéje.